

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

DISSABTE QUE VE, DIA 18 DE DESEMBRE

Gran extraordinari

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

amb motiu de la publicació del

N.º 3.000

57 ANYS D'EXISTÈNCIA

Aquest número 3.000 constarà de 16 planes, escrites per: Santiago Rusiñol, Gabriel Alomar, Pere Corominas, Ignasi Iglesias, Rovira i Virgili, Emili Junoy, Marius Aguilar, Pere Aldavert, Josep Burgas, Angel Samblancat, Lluís Capdevila, Angel Pestaña, «Amichatis», Brauli Solsona, M. Marinelló, J. Roure i Torrent, Enric Lluelles, S. Perarnau, Francesc Madrid, etc., etc.

Dibuixades per: Picarol (Costa), Opisso, Segrelles, Calçina i altres.

Reproduccions de famoses làmines aparescudes durant els 57 anys que LA CAMPANA porta de vida

Els retrats dels homes de LA CAMPANA DE GRACIA, des de la seva fundació

16 PLANES, MOLTES D'ELLES A VARIES TINTES

AQUEST NUMERO 3.000 ES VENDRA A 60 CENTIMS

No deixeu de comprar el número 3.000 de **La Campana de Gràcia,** que és la HISTORIA DE LA VIDA POLITICA I SOCIAL D'ESPANYA, des de l'any 1870

LA MISERIA

—Ja ho saps? S'han jugat vint-i-dos milions a la rifa de Nadal.
—Ja ens tocarà queleom a nosaltres, doncs.

VERSOS POSTUMS

i, amb permís de llurs difunts, he titulat:

i, amb permís de llurs difunts, he titulat:

LA FORÇA DEL DESTÍ

Vaig néixer en un pis antic i brut, a peu pla de terrat d'un cert carré, quin nom a la memòria ara no em ve ni crec que t'interessí. Ja crescut, com reu confés, convicte i convençut, vaig viure en un terrat, molt alt també, trenta anys; fins que la mort em sorprengué un jorn d'hivern, al fer un estornut. Ordre és del vell Destí; qui ja ens escriu, al néixer, la sentència; i és provat que és jutge ferm, i ho fa tal com ho diu. Amb mi el seu gran imperi ha demostrat; puix si en terrat vaig viure sempre, viu, viuré, eternament mort, també enterrat.

GENI I FIGURA...

Aquest que aquí per sempre jau, Arcís Ciment Armat, paleta, avar sens mida, de llet ja escanyolit, quan era a dida, el ventre se li va anant tornant llis. Un dia—el darrer dia—l'infelíc, posant maons a dalt d'una embastida, essent cridat, de sobte, a l'altra vida, va fer-ne un salt mortal des d'un quint pis. Tirava per a ric; però la misèria, aquest vellot pelut de fatxa rara, el va perseguir sempre a tort i a dret. El "fer paret" sigué la seva dèria; i tant i tant va fé a la paret cara... que va morir de cara a la paret.

UN MORT EN VIDA

Repara, llegidor, que aquí darrera del marbre aquest, descansa sense pena ni glòria un vell polític. D'una vena sangrat, el va matar la sangonera. Patia de tants mals, que allò ja no era figura de persona; era una mena de clínica en petit; i arran d'esquena tenia un os del gruix d'una pedrera. De noi—i això el va perdre—ja tenia l'instint del viure amb luxe, i sols llegia els contes d'aquell gran país de Xauxa. I tant s'hi aficionà a aquelles històries, que, omplint-li el cap de fum i de cabòries, va sortir un mestre en l'art de la disbauxa.

PEL SEU MAL CAP

De noi era un model de nois. Tingué dels pares la instrucció; quins, amb afanys, el van fer tot un home; dels paranys del món sempre allunyant-lo pel seu bé. Però prompte es pervertí; i això va ésser, que, a força d'ajuntar-se amb mals companys, jovent ja esclau del vici, en uns quants anys, va perdre-ho tot: salut, humor, diner... Tan feble i decandit es va tornar, groc, primí esma-perdut, que, amb el cap moix

arrossegava els peus; i al caminar, ja no se li sentia ni el trepitx. L'adagi ho diu ben clar: "Qui va amb un coix, no falla; al cap del coix és any i mig."

PARLA UN DIFUNT

Al nínxol d'aquí sobre—un cas estrany, que no es registra al món gaire sovint—pagant a mitges—crec—des de l'any vint, hi viuen un francès i un alemany. Sis anys fa que els aguanto, no és un any; sis anys que en aquest nínxol hi visc patint a causa dels escàndols; sols fugint, ben lluny podré lliurar-me de tal dany. —Nosaltres tots solets—crida el difunt teutó, al francès—vam sostenir el foc cent homes contra mil; mai decaient! —Els gasos asfixiants van fer un munt de morts!—fa l'altre ofès—Et creus que és [poc?... Això de dia i nit només es sent.

PERQUE HI ANAVA

L'escàndol va ésser gros. A un toró vell, que en lloc de donar brega, s'escapava, va un picadò amb la pica i me li clava a l'ull, en lloc de fer-ho arran de pell. Del "sol" surt una ampolla, i de gairell, es veu que, no sabent allà on anava, per comptes de tocar al que picava, em va tocar a mi al mig del clatell. Del cop vaig caure a terra, estemordit, perdent el món de vista, i del dolor, a poc a poc, em vaig quedar dormit... Això prova, un cop més, car llegidor, l'adagi aquell tan vell, mai desmentit; que sempre paga el just pel "picadò".

JOAQUIM MALLEU.

La pietat

Barcelona és una gran ciutat, una de les més riques ciutats d'Espanya. A Barcelona, durant la guerra, els milions hi entraren a cabassos: Barcelona està fardada de burgesos, de fabricants, de comercinats, d'usurers que s'han enriquit d'una manera massa ràpida i massa tèrbola. Barcelona està plena de senyors (?) d'automòbil, pianola i torre a la Bonanova. Barcelona està plena de brètois que s'han enriquit amb la beneficència. Barcelona està plena de senyores que es preocupen dels pobres que no tenen ni pa, ni casa, ni Déu.

Doncs, l'altre dia, a l'ombra de l'església de mort de fam i de fred. Santa Maria del Mar, varen trobar un home d'aquest crim d'impietat, qui n'és el culpable?, preguntem.

I una veu ens respon: —Barcelona, la ciutat dels Bancs i les esglésies!

Les cosses útils

No sabem que hi hagi mestre ni mestressa d'estudi que hagi recomanat mai als seus deixebles (nosaltres entenem que fóra una excellent lliçó) que aquells dels mateixos que tenen la mala costum de menjar pels carrers, quan ço que es cruspexen és una poma, una taronja, una nespra, un plàtan, un meló, etcètera, etc., tinguin cura, almenys, de no llençar les pells d'aquestes fruites sobre les aceres.

Veus ací una lliçó de la major importància, que caldria que es donés a diari en les escoles. I no cregui ningú que nosaltres pensem que són només els petits qui omplenen les voreres dels nostres carrers d'aquesta porqueria, relliscosa que tan funestes conseqüències pot reportar als vianants, no. Més d'un cop ho hem vist de gent gran: bo i anant a la fàbrica o al taller, van pelant una taronja, un préssec, etcètera, postre que, segons sembla, no han tingut temps de menjar-se a casa seva, i van semblant tranquil·lament les pells d'aquelles fruites sobre la vorera.

Cert que la poca cura i reflexió que això suposa, sembla, a primera vista, que sols és possible en un infant; mes és més cert encara que la gent gran, en aquest punt, fa com les criatures.

Algú dirà que les autoritats si volguessin (si ho sentessin, diem nosaltres), podrien evitar-ho, instal·lant en les cantonades paneres de fil-ferro destinades a recollir aquesta mena de desperdici que produeix el vianant, no solament de tot el que representi un perill pel públic, si que també de tota altra cosa que, sense constituir una menaça constant com ço esmentat, ajuda, emperò, a embrutar encara més i, per tant, a enlletgir els carrers d'una vila o ciutat habitada per gent civilitzada, com són papers de tota mena, color i tamany, que sens mirament es llencen allí on ve bé, paperines untades, paquets buits de tabac, caps de llumins inútils, etc., etc.

Però, naturalment, això és un somni, i com a tal ja el deixem de banda per irrealitzable. Això solament és possible en el llogaret més humil i amagat de qualsevol altra nació que no sia la nostra.

Així, doncs, prescindint de tot el demés, caldria, almenys, més cura per part de tots de no tirar damunt les voreres dels carrers res que pogués ocasionar una relliscada al transeünt, car una relliscada pot dur greus conseqüències; ella porta en si un rosari de misèries. Imagina't, sinó, per un moment, preuat llegidor, a un obrer que camina presuros camí de la fàbrica o taller. La veu estrident de la sirena ja fa uns minuts que ha donat la primera senyal. Precisa córrer. Amb això, l'obrer

d'esment té la mala fortuna de trepitjar una d'aquestes pells de fruita llançada a l'atzar per una mà inconscient i que ha anat a parar precisament sobre la vorera, a conseqüència de la qual cosa, el peu rellisca i el pobre obrer rodola de tomballons pel sòl. Mes, veus ací que, contra ço esperat, l'home resta en el sòl, sens poder aixecar-se. Una grogor espantosa s'ha extès en la seva faç; no es veu sang enlloc, però el pobre home gemega llastimosament. Què ha passat? Senzillament, el metge ha declarat que l'home s'ha trencat una cuixa!...

I bé. L'obrer tenia una muller i fills petits, i treballant menjaven. Ara hi haurà l'hospital; els socors de la germandat seran insuficients per atendre a totes les necessitats d'aquella família... Hi haurà els deutes, muntanyes que mai s'aplanen; hi haurà els dolors físics de l'infortunat obrer, barrejats amb les angoixes morals; hi haurà, en fi, les llàgrimes de tots que mentrestant ningú les atura; hi haurà...; però, per què assenyalar-ho, si ja la saps bé, lector amic, tota la negror que s'extén com vel espès i funerari a l'entorn d'aquesta desgràcia?

I tot, ja ho veus, per una pell insignificant de fruita llançada inconscientment damunt d'una vorera! Qui ho havia de dir! Tot un edifici de belles esperances enderrocat per causa d'un insignificant granet de sorra...

Tingut en compte tot això, doncs, i donant per descomptat que sempre hi haurà qui semblarà la seva inconsciència per les voreres dels carrers en forma de tota mena d'immundícia relliscosa, hem volgut nosaltres, per contrarestar en ço possible el mal que aquesta inconsciència pot reportar a tots, parlar de la utilitat de les cosses, d'aquelles cosses que van encaminades a fer desaparèixer del damunt de les voreres ço que amb tanta senzillesa pot originar el dol de la més negra desventura en una família. Es, tanmateix, un treball que de res priva a ningú, doncs que tot passant, hom pot entretenir-se en tirar aquestes cosses útils que, podran no ésser aplaudides per un públic, malgrat i ésser tirades en benefici d'aquest mateix públic; però que precisament per això tindran més mèrit i, sobretot, estaran més en harmonia amb aquells preceptes de moral incontrovertible que ensenyen a fer el bé sense ostentació ni tampoc amb mires a una recompensa.

Mes, la recompensa, no ho dubtis, estimat lector, no marcarà: aquesta la tindràs abastament en el més pregon de la teva consciència.

A GALLART.

NADALI!

Aquests dies tothom pensa en el gall, els torrons, el xampany i amb les altres llamina-dures amb que els cristians celebren el naixement de Jesús.

Hi pensen al costat del magnífic escalfapanxes, de l'estufa, del radiador. Hi pensen amb tota comoditat i se'ls fa la boca aigua al pensar-hi. Fins pensen en el bicarbonat que hauran de prendre l'endemà de la fartanera.

Però no pensen en els que, en tal dia, no podran menjar pollastre, ni arengades, ni res. No es recorden dels pobres, dels tristos, dels que Déu deixa morir de fred i de fam en mig del carrer.

S'ha de tenir pietat, perquè la pietat és el que fa superior a l'home.

Ahir i avui

Què és l'honor? Una paraula que honra als llavis i honra el cor; mot sublim que enclou de joia el més purífic amor.

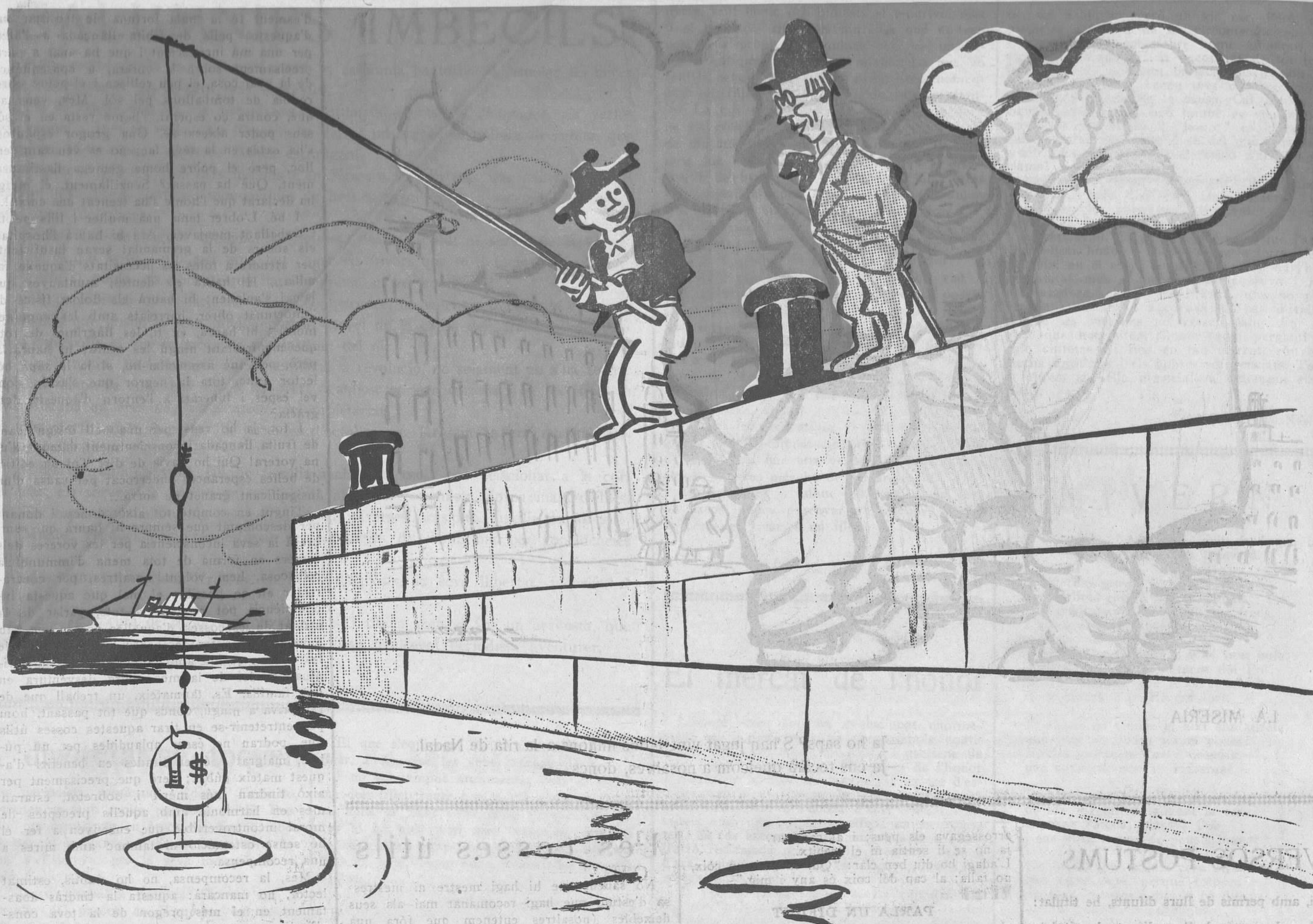
Anys enrera, els nostres avis la tenien per escut; era la prenda sagrada en vellesa i joventut.

Però, avui? El diner borra aqueix mot que era preuat. Una deshonra pagada, té quelcom de majestat!

E. G.

Els gasos asfixiants

El senador Borah—del que altres vegades ens hem ocupat amb elogi—presentarà al Senat nordamericà un projecte demanant la prohibició d'emprar gasos asfixiants en la guerra. Això sí que és veritable civilització!

DE PESCA

—Miro si pesco la grossa.
—La tonyina?

Noves de Rússia

Ens assabenta la premsa de què a Rússia s'ha decretat l'amor lliure.

Què, serà això de l'amor lliure? Serà, com diuen els clergues, una cosa brutal, pròpia de degenerats i immorals; de gent baixa que s'atansa més aviat a l'estat de salvatgisme o de bestiola, que de persones raonables, serioses i equànimes?

Venint la nova de Rússia, s'ha d'agafar amb prevenció. Tant i tant poc de bo ens diu la mateixa premsa del que allà s'hi fa, pintant-nos els bolxevics com a bèsties ferotges capaços de totes les malures.

Es per això que cal informar-nos, i jo ho he fet per mà de mestre.

L'escriptor Albert en el seu llibre "Amor lliure", ens explica d'una fàiso clara i senzilla el què significa aquest sistema de convivència.

Crec, però, després de llegida l'obra, que l'epígraf dels diaris no és apropiat; car l'amor, no solament és lliure a Rússia ara, sinó que ho era abans i ho és avui a tot arreu. El que no és lliure és la unió dels éssers que s'aimen i això és el que la premsa ens vol dir de Rússia.

Ara, és més bo o més dolent que el nostre, aquest sistema? Esbrinem-ho. Deixant apart el que lligam, és apropiat de les bèsties o les persones—raons molt pobres que presenta l'adversari—, fixem-nos només en el punt de vista de la conveniència de l'individu dins la societat.

Si així ho mirem, hi trobarem que el matrimoni solament beneficia als que trenen profit dels plets que d'ell sorgeixen. Els altres no el necessiten. Si s'aimen, si viuen feliços, sobra el lligam, car l'estimació els lliga més que tot el demés. Si, pel contrari—per causes alienes a la bona voluntat d'ells, com són les diferències de caràcter, de temperament, creences o altres motius que s'amaguen de solters per conquerir-se—, s'avorreixen, aquest lligam és

la nosa més greu per a ells, i la societat, en aquests processos, no se'n beneficia gens del desacord. I, una de dues: o continuen units odiant-se, per evitar l'escàndol, o el donen amb les consegüents despeses i trastorns, si la justícia hi pren part.

I diguin ara les persones de sentit comú: Què és més humà, fer un infern—perquè ho és—d'un estatge on viuen dos éssers que estant a mata i degolla, perquè la societat els obliga a complir el compromís contret el dia de llur unió, o deixar-los que segueixin els impulsos de llurs cors? Si em dieu que el primer cas, creuré amb l'Unamuno que el sentit comú és el menys comú dels sentits.

JOSEP ROCHE.

La filla d'un adroguer milionari, ha deixat els seus béns als frares.

Dubtem que ni amb aquesta restitució pòstuma, l'ànima de l'adroguer sigui al cel.

A Plattko l'han condemnat a deu dies d'arrest per pegar a un admirador unes quantes clatellades en plena Plaça de Catalunya. Ja deuria pensar Plattko que pertot arreu es pot jugar a pilota.

Ha estat tancat el sumari instruït amb motiu del repugnant crim de Capellades.

Els autors de la malifeta, bons, gràcies.

A Tarancón un pagès fou trobat mort de fred en el camp que conreava. Ja sentim el que diran molts: I qui li manava anar a treballar amb aquest fred?

Els republicans de Canton són amos de la situació a Xina.

I diuen que els xinos...

A Elche ha estat robada una oficina de contribucions.

Els lladres tenen cent anys de perdó.

Onze ciutadans madrilenys que begueren llet en males condicions han estat a punt de morir enverinats.

I bé. All que va vendre la llet tòxica, quina condecoració li donem?

Es prorroga per un any encara el decret sobre lloguers.

Respirem.

La senyoreta Santpere, filla d'un comerciant, ha deixat, al morir, quinze milions de pessetes perquè siguin repartits entre uns establiments benèfics.

Nosaltres, sempre que passen casos com el present, ho fem constar i donem les gràcies en nom dels desvalguts que en surten beneficiats.

Però, són veritablement benèfics aquesta mena d'establiments? En surten beneficiats els desvalguts, d'aquestes deixes? O se'n beneficien els que mangoneixen en aquestes coses de la beneficència?

El Papa vol augmentar el número de cardenals.

Per què aquestes distincions? El cristianisme és un apostolat d'humilitat. Jesús, que nasqué en una establia, anava sol pel món, sense ostentació de cap mena.

Ens sembla que el Vaticà, amic de la pompa i del luxe, no segueix en res l'exemple de Jesús.

Comuniquen de Pequín que la ciutat de Fuxen ha caigut en mans dels cantonesos, o sigui els bolxevics.

Molts carrers de la ciutat estaven ornats amb motiu de l'entrada de les tropes alliberadores.

Sense comentaris.

S'ha parlat aquests dies d'una enquesta sobre la capitalitat d'Espanya.

A nosaltres que no ens maregin. Ja estem contents tal com estem. Amb el nostre port i els nostres jardins i els nostres afores ja en tenim prou.

Els fets són els que donen nom a les coses.

Es vol implantar un nou servei aeri. Ja està bé això, com tot el que signifiqui civilització. Però també ens hem de preocupar de l'esperit. L'esperit és el que ha de volar.

A Barcelona, la ciutat sense cor, la ciutat de Mercuri—déu dels lladres i dels comerciants—, es juguen 25.000.000 de pessetes a la rifa de Nadal.

Quin contrast!

Amb aquests 25.000.000 de pessetes, no creieu que es podria ajudar a passar la diada de Nadal a tots els pobres que no podran menjar un mos de pa el dia en què tothom s'atipa?

Allò que diuen de què "Per Nadal, cada ovella al seu corral", està molt bé. Però cal pensar en els infeliços que no tenen corral.

A Mussolini, el benèit de les camises negres, sembla que els francesos li picaran la cresta.

Ja era hora!

A Verona s'ha descobert un altre complot contra el "duce". És inútil que fanfarronegi; pel que es veu, per l'afició que li tenen, el millor dia l'atraparan i no el salvarà ni la camisa negra.

Bèlgica ha venut la seva esquadra, per dos cents mil francs.

Veus ací un acte que denota en els belgues un gran esperit de civilització.

Per excés d'original deixem de publicar avui el folletí de

Un tros de paper

Impremta La Campana i L'Esquella, Oim, 8, Barcelona